

MIK PUNT voor de jongeren

Dick Rienstra

een goede stem op de achtergrond

Dick Rienstra als disc-jockey van Radio Veronica.

toire dat je beleven kan, waar je niet buiten blijft. Het liefst zou ik eigen teksten willen zingen. Ik heb geprobeerd ze te schrijven. Maar tot dusverre vind ik mijn teksten slecht. Ik geloof dat ik nog even moet wachten. Komen zal het namelijk. Alles wat ik gewild heb is tot nu toe doorgegaan, niet helemaal zoals je je dat hebt voorgesteld, maar toch wel zo dat je er achter kan blijven staan."

Binnenkort komt er een programmaatje op de televisie dat „Liefdeslessen” heet. Marijke Merckens is onderwijzeres, Dick Rienstra de leerling. Op het bord staan namen van steden die iets te maken hebben met liefde, hartstocht, en aanverwante zaken. Het zijn merendeels Franse liedjes, vertaald door Ernst van Altena. „Dat zit altijd wel goed. Niet commercieel, maar wel fijn”. Dat komende tv-programmaatje brengt een Dick Rienstra die zichzelf is.

In maart 1961 is er een radioprogramma geweest waarin Liesbeth List, Connie van den Bos en Dick Rienstra debuteerden. Liesbeth List en Connie van den Bos zijn sindsdien bekend geworden. Dick Rienstra? Hij komt niet om van de honger. Ook het komende seizoen zit hij weer in de NCRV-televisieserie „Act plus...”. Hij komt in de nieuwe commerciële revue voor de huisvrouwen van Wim van Wees. Eens in de maand komt hij op de VARA-radio met het dansorkest van Charlie Nederpelt. Hij heeft een platenprogramma bij Veronica. „Ik ga zo goed, dat ik moet opletten voor de belasting. Maar bekend? Nee”.

Ook het verhaal van Dick Rienstra is dat van de jongen uit de provincie, die zo graag naar de grote stad wil, dus naar Amsterdam. „Je bent zestien. Je laat dus kreten los dat je naar de toneelschool wilt. Maar ik woonde in Assen en daar is geen toneelschool, in de verste omtrek niet. Dan zegt het hoofd van de mulo: „Het onderwijs zou niet gek zijn voor die jongen”, en je wordt dus onderwijzer, maar als je dat bent weet je zekerder dan ooit dat je dat niet wilt en je trekt dus inderdaad naar Amsterdam.”

Zoals Liesbeth List altijd de dochter van de vuurtorenwachter op Vlieland zal blijven, zal Dick Rienstra de zingende onderwijzer zijn, hoewel hij in januari 1963 voor het laatst voor de klas heeft gestaan. Hij was toen 21. Een maand later zat hij in Amsterdam. „De grote toer maken. Kroeg in, kroeg uit. Ik, ahum, verblijf graag in kroegen, daar niet van, en het was ook wat ik zocht, niet dat kleine leven, maar het grote. Een paar maanden later was ik desondanks toch weer bij moeder thuis. In Assen. Jawel. Amsterdam was gewoon te groot voor me. Ik kreeg geen voet aan de grond.”

Er zijn er in de wereld van het cabaret en de lichte zangmuze veel die zo'n verhaal vertellen. Ze zakken na een paar maanden weg in dat Amsterdam, of ze slepen zich er doorheen tot een zekere status, maar dat kost jaren. Jacco van Renesse, om een ander voorbeeld te noemen, is jarenlang klusjesman geweest eer hij zijn status bereikte van cabaretier bij Wim Kan en ster in TV-musicals.

Dick Rienstra is naar Amsterdam teruggeslagen, na in het noorden rondgereisd te hebben met een uitkooprevue, de Tik-Tak-show „Even kijken voor uw plezier.” „Er kwam een meiske, er kwam een kind, het werd toen echt wel tijd definitief onder moeders vleugels vandaan te gaan.”

Dick Rienstra praat niet zonder cynisme. „Als u nou eens in de kop van uw artikel schreef dat ik sch... heb aan het vak, ik bedoel, dat ik geen werkgevers achterna loop, dat ik vind dat ze mij maar moeten weten te vinden als ze me nodig hebben.” Maar het gesprek heeft hij duidelijk zorgvuldig voorbereid, omdat hij het belangrijk vindt in de krant te komen. Het cynisme is de houding van de jonge artiest die van zichzelf weet dat hij meer waard is dan zijn

bekendheid van het ogenblik en die wacht op de doorbraak.

De aanleiding tot het gesprek was een vluchtige ontmoeting toen Dick Rienstra op een feestje van Connie van Bergen, waar „A l'improviste” een combootje werd gevormd met Charlie Nederpelt aan de piano en Dick Rienstra, een borreltje of wat in het lijf, jazz ging zingen en dat zo knap deed dat Edwin Rutten, die toch de grote man is in dit vak, wegsloep. „Ja, dat is het natuurlijk. Jazz. Maar wie kan daar van leven. Op de plaat krijg je het nooit. Ik heb een vrij donkere stem, het enige wat ik heb overigens, en dan zegt zo'n platenmaatschappij natuurlijk: dat is wat voor het halve smartlappenwerk.”

Tot dusverre heeft Dick Rienstra twee EP-tjes gemaakt. De eerste met „Waarom toch waarom” van Udo Jurgens en „Adios my darling”, de tweede met „Ik ben verloren” en „Fluister heel zacht”, de Nederlandse versies van „Sans ton amour” en „Rappelle toi”. De vertalingen van de nummers van de laatste plaat zijn van Dick Rienstra zelf.

Van de eerste plaat zijn driehonderd exemplaren verkocht. Vind ik nog veel. De tweede plaat is beter. Het zijn liedjes met sfeer. Liedjes zonder sfeer voel ik niet aan. Ik zing ze niet meer. Dat is wat ik bedoel met lak hebben aan het vak, aan de business. Als je er aan toe blijft geven kom je er nooit. Wat ik wil, dat is een „tour de chant” maken als bijvoorbeeld Charles Aznavour. Ik lieg niet wanneer ik zeg dat ik ruim tweehonderd nummers op mijn repertoire heb, maar een „tour de chant” kan ik niet maken. Daar is zoveel meer voor nodig dan zingen alleen. Als „Waarom toch waarom”, ik stel maar, een topper was geworden, was er een enorme vraag naar me geweest, want overal in het land willen ze je dan persoonlijk zien en horen. In dat „Waarom toch waarom”. En dan geeft het niet of je opkomt met alleen de begeleiding van een wrakke piano. Commercieel is het interessant, maar als vak is het natuurlijk voden. Wat ik nu doe op de plaat is inzingen op muziekbanden die uit het buitenland zijn gekomen. kant en klaar. Dat is kopieerwerk van buitenlandse successen.

Je moet zingen op een arrangement dat je aanvoelt. Met een orkestje waar je contact mee hebt. Met een reper-